

Arrest

nr. 102 456 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2012 (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 april 2006 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 2 mei 2006 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker dient een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 26 september 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De verzoeker dient vervolgens een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 171.877 van 6 juni 2007 verwerpt de Raad van State het beroep.

1.3 Op 14 december 2009 dient de verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 april 2011 neemt de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag.

1.4 Op 24 november 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 februari 2012 neemt de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag.

1.4 Op 9 maart 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5 Op 26 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde

U(...) J(...) geboren te Kakarvitta nationaliteit: Nepal

opgesteld dd. 05/03/2012, ingediend dd. 09/03/2012 (datumstempel van het gemeentebestuur op de aanvraag) en waarvoor op 16/04/2012 een attest van inontvangstname werd afgeleverd in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 waarbij de verzoeker meent dat er mogelijks een schending is van het gelijkheidsbeginsel. We merken echter op dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het is aan de verzoeker om de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) concreet aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Dat er andere vreemdelingen zijn die wel van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, om redenen die verband houden met hun individueel dossier, brengt niet ipso facto een regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Bovendien wordt elk dossier op individuele wijze onderzocht.

De betrokkene haalt aan reeds eerder, namelijk op 14/12/2009, een regularisatieverzoek ingediend te hebben, waarvoor op 27/04/2011, ruimschoots na indieningsdatum, een niet in overwegingname werd genomen omdat de verzoeker niet op het opgegeven adres kon aangetroffen worden. Een volgend regularisatieverzoek ingediend op 25/11/2011 werd trouwens om een zelfde reden niet in overweging genomen op 17/02/2012. Ingaand op de commentaar desbetreffende (niet gestaafd door objectieve stavingsstukken zoals een huurcontract, rekeningen op naam van de betrokkene enz.), dient opgemerkt te worden dat dit de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid betreft. Onze bevoegdheid daarentegen neemt pas een aanvang nadat het gemeentebestuur de aanvraag na een positieve woonstcontrole naar ons heeft doorgestuurd. Het is aan de betrokkene om zijn (nieuwe) verblijfplaats(en) bekend te maken, ook in het geval dat hij meerdere keren ergens anders zijn intrek neemt.

De aangehaalde elementen van ontvankelijkheid, waaronder zijn onmogelijkheid tot terugkeer, de duur van zijn verblijf sedert zijn asielaanvraag in 2006, zijn werkwilgheid, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn arbeidsovereenkomst, de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM) in combinatie tot het behoren tot een kwetsbare groep, de

overname van onze gebruiken, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De betrokkene wist dat immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Zijn asielaanvraag dd. 24/04/2006 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 28/09/2006 door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS). Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hem op 29/09/2006 betekend.

De duur van de procedure - namelijk zo'n 5 maanden en 5 dagen - was helemaal niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De betrokkene verkoos desalniettemin om toch geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België, terwijl zijn echtgenote wel gevolg zou hebben gegeven aan dit bevel en naar eigen zeggen terugkeerde naar het herkomstland. Uit langdurig illegaal verblijf en het daarmee samenhangend integratieproces, in welke mate dan ook, kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Wat zijn beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland betreft, waarbij hij beroep doet op art. 3 EVRM wijzend op de kwetsbaarheid van de groep waartoe hij behoort, dient opgemerkt te worden dat de bevoegde asiel instantie van oordeel was dat zijn asielaanvraag bedrieglijk was. Dit tast natuurlijk de geloofwaardigheid aan van zijn beweerde onmogelijkheid tot terugkeer.

Zijn echtgenote baseerde haar problemen in het herkomstland op de door haar man aangehaalde problemen. Tijdens de tweede asielprocedure van mevrouw, merkte het CGVS op dat zij er niet in slaagde om aannemelijk te maken waarom J(...) K(...) haar of haar echtgenoot zoeken. Verder wijst deze instantie erop dat reeds in de eerste asielaanvraag geen enkel geloof werd gehecht aan de motieven, uiteengezet door haar echtgenoot en haarzelf. Het feit dat zij in 2007 vrijwillig naar Nepal is teruggekeerd, ondermijnt de ernst van de ingeroepen vrees. Concluderend wordt gesteld dat zij over de mogelijkheid beschikt om zich elders in Nepal te vestigen. De gewapende groepen in Terai kunnen immers niet terugvallen op een nationaal netwerk en opereren dan ook enkel in de eigen lokale zone.

Haar tweede asielprocedure, opgestart op 26/04/2012, werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Daarbij wordt gezegd dat de motieven voor de negatieve beslissing van het CGVS (zoals hierboven ingekort omschreven) allen steun vinden in het administratieve dossier en door verzoekster geenszins worden weerlegd zodat de Raad ze tot de zijne neemt.

De betrokkene legt geen nieuwe elementen voor die aantonen dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat inzake zijn persoonlijke veiligheid bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. Hij geeft zelf aan dat in de steden de situatie weliswaar voorlopig verbeterd is in tegenstelling tot in afgelegen dorpen. Gesteld dat zijn vrees voor een terugkeer geloofwaardig was, quod non est, dan is het nog zo dat de betrokkene wel degelijk beschikt over het intern vluchtalternatief. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

De beweerde problemen in zijn land van herkomst kunnen niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

De elementen betreffende tewerkstelling, zijn geponeerde werkwillegheid en het voorgelegde arbeidscontract, vormen geen buitengewone omstandigheid daar het de betrokkene na de definitieve weigering van zijn asielaanvraag niet langer toegestaan was om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Hij toont daarentegen niet aan dat hij in het herkomstland, met de in België verworven vaardigheden dankzij de vele opleidingen, geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin. Evenmin wordt aangetoond dat zijn vrouw niet zou kunnen werken in het herkomstland.

De betrokkene wenst zijn banden met België te beklemtonen, doch hier tegenover dient niet alleen gesteld te worden dat zijn echtgenote gedurende een periode van 2007 tot 2012 in het herkomstland verbleven heeft, doch ook dat tijdens hun beiden eerste asielaanvraag door beiden werd aangegeven dat ze een kind in het herkomstland hebben achtergelaten, namelijk een dochter met de naam U(...) S(...) geboren in 2005 te Kakarvitta en verblijvend bij de schoonouders te Jhapa. De betrokkenen zijn geboren en getogen in Nepal en hun familie verblijft er. Bijgevolg is het duidelijk dat zij sterkere banden, waaronder familiale, hebben met het herkomstland dan met België. Ook aan mevrouw zal een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend worden nu dat haar asielprocedure werd afgesloten, zodat het

ganse zich in België bevindend gezin gevolg zal dienen te geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten.

De overige elementen aangehaald in de rubriek met de titel "C. Argumenten ten gronde: Humanitaire redenen en duurzame bindingen," waaronder de verwijzing naar zijn asielaanvraag, zijn werkbereidheid, de vrienden-en kennissenkring, de kennis van de Nederlandse taal en de afwezigheid van elementen van openbare orde, hebben zoals de titel het al aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weten we dat de elementen inzake de integratie tot de gegrondheid behoren. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

1.6 Op 26 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van VM(...) A(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

U(...) J(...) te Kakarvitta, nationaliteit Nepal

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: ;

REDENEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene werd niet erkend als vluchteling. De asielaanvraag van de betrokkene dd. 24/04/2006 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 28/09/2006 door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hem op 29/09/2006 betekend. Hij gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft op volstrekt illegale wijze in het Rijk.

Zijn regularisatieverzoek opgesteld dd. 05/03/2012, ingediend dd. 09/03/2012 (datumstempel van het gemeentebestuur op de aanvraag) en waarvoor op 16/04/2012 een attest van inontvangstname werd afgeleverd in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd heden geweigerd door middel van een onontvankelijke beslissing."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid – ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de verzoeker het vereiste belang ontbeert in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel tot verlaten van het grondgebied aangezien er *in casu* sprake is van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris alsook omdat het bevel een herhaald bevel betreft.

De exceptie wordt als volgt toegelicht:

"Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 26.11.2012.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werp verzoeker in de uiteenzetting van zijn eerste middel een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Terwijl daarenboven dient te worden opgemerkt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoeker in toepassing van art. 7, eerste lid, 1° van de Wet dd. 15.12.1980 reeds eerder bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is definitief en uitvoerbaar zodat weerom komt vast te staan dat verzoeker geen enkel belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel. Dit ook conform de vaste rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. nr. 161.703 dd. 4.8.2006; R.v.St. nr. 169.681 dd. 2.4.2007).

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij gevraagd naar diens belang bij de huidige vorderingen in het licht van de door de verweerder opgeworpen exceptie(s). Verzoekers raadvrouw repliceert met betrekking tot de gebonden bevoegd dat de verzoeker zijn belang behoudt als de beslissing vernietigd wordt. Dit betoog werd tevens uiteengezet in het verzoekschrift, op de pagina's 23 en 24. Met betrekking tot het herhaald bevel wordt geargumenteed dat de verweerder blijkbaar zelf van mening is geweest een belang te hebben om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren alsook dat hij niet is overgegaan tot de tenuitvoerlegging van het eerdere bevel, waardoor de verzoeker zijn belang zou behouden.

De verwerende partij merkt ter terechtzitting op dat een eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten niet uitsluit dat er een nieuw bevel wordt afgegeven. Zij stelt tevens dat de verzoekende partij in eerste instantie zelf het bevel moet uitvoeren alvorens de verweerder tot de gedwongen tenuitvoerlegging overgaat.

De Raad herinnert eraan dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil

van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 augustus 2012 genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet verstreken is. Deze feitelijke motieven worden door de verzoeker niet betwist. In toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals het van kracht was ten tijde van het treffen van het thans bestreden bevel, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde *in casu* aldus over een gebonden bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris of zijn gemachtigde bijgevolg niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de *verzoeker in casu* geen nut opleveren.

Door te stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten mee moet worden vernietigd bij een eventuele vernietiging van de beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, toont de verzoeker niet aan dat hij in de hierboven geschetste feitelijke en juridische context een voordeel kan hebben bij de vernietiging van het geviseerde bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is des te meer het geval nu verder zal blijken dat de verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag.

De verzoeker toont niet aan een belang te hebben bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing,

In de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2012 is het beroep niet onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang. De exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

4. Onderzoek van het beroep – ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als *“de bestreden beslissing”*.

4.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet

van 29 juli 1991, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de bestreden beslissing en de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

“1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verzoeker niet inziet waarom de aangehaalde elementen niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar zij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van zijn langdurig verblijf en integratie in België.

Dat verzoeker al meer dan 6 jaar in België verblijft en zijn leven heeft opgebouwd. Verzoeker kan niet terugkeren naar Nepal, hij heeft hier immers een leven opgebouwd??

Bovendien schendt DVZ met deze uitspraak de motiveringsplicht. DVZ dient op zijn minst te motiveren waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Het is eveneens opvallend dat de eerste regularisatieaanvraag wel ontvankelijk, en zelfs gegrond werd verklaard! !

Dat dit voor verzoeker onbegrijpelijk is en bovendien een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel !

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is dat zijn vorige aanvraag wel ontvankelijk werd verklaard, en deze niet!

2. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 2.15.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 05.03.2012 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet).

In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011)

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- *Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens deze criteria. Zowel*

kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

*"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"*²

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar,

dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt" ⁵

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

3. Het is aan de verzoeker om de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) concreet aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Dat er andere vreemdelingen zijn die wel van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, om redenen die verband houden met hun individueel dossier, brengt niet in ipso facto een regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Bovendien wordt elk dossier op individuele wijze onderzocht.

Verzoeker wenst op te merken dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, verzoeker wel degelijk de nodige informatie verschaft om te bewijzen dat het ging om gelijkaardige dossiers.

Dat het voor verzoeker bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, DVZ acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Dat, men er niet 'zonder meer' van dient uit te gaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn aan diegene waaraan zij refereren.

Het mag duidelijk blijken uit de informatie die verzoeker toevoegde aan zijn administratief dossier, dat er wel degelijk sprake is van gelijkaardige situaties en dat het rechtszekerheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Terecht wordt op gemerkt dat elk dossier individueel onderzocht dient te worden. Doch, dit mag uiteraard geen willekeur inhouden, het rechtszekerheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden!

Men mag niet in het ene dossier elementen aanvaarden, die in het andere dossier niet aanvaard worden. Meer nog, men mag dit niet aanhalen als een excuus om een weigeringsbeslissing te nemen, alhoewel het gaat over identiek dezelfde situatie!

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is dat verzoekers in vergelijkbare dossiers wel geregulariseerd werden, en hij een negatieve beslissing ontving.

4. De betrokkene haalt aan reeds eerder, namelijk op 14/12/2009, een regularisatieverzoek ingediend te hebben, waarvoor op 27/07/2011, ruimschoots na indieningsdatum, een niet-inoverwegingneming werd genomen omdat verzoeker niet op het opgegeven adres kon aangetroffen worden. Een volgend regularisatieverzoek ingediend op 25/11/2011 werd trouwens om een zelfde reden niet in overweging genomen op 17.02.2012. Ingaand op de commentaar van desbetreffende (niet gestaafd door objectieve stavingsstukken zoals een huurcontract, rekeningen op naam van de betrokkene enz.), dient opgemerkt te worden dat dit de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid betreft. Onze bevoegdheid daarentegen neemt pas een aanvang nadat het gemeentebestuur de aanvraag na een positieve woonstcontrole naar ons heeft doorgestuurd. Het is aan de betrokkene om zijn (nieuwe) verblijfplaats(en) bekend te maken, ook in het geval dat hij meerdere keren ergens anders zijn intrek neemt.

In tegendeel tot wat DVZ stelt, voegde verzoeker wel degelijk de nodige stavingsstukken bij zijn aanvraag! Verzoeker voegt bij zijn aanvraag dd. 09.03.2012 een verklaring van de politie, een attest van een medebewoner en mails m.b.t. zijn woonplaats. Dat deze stukken wel degelijk bewijzen dat verzoeker woonachtig was op hetzelfde adres, en dit gedurende meerdere jaren!

Het feit dat DVZ hier geen rekening mee houdt, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verzoeker diende zijn eerste regularisatieaanvraag in op 14.12.2009. De gemeentediensten hebben twee jaar gewacht om een woonstcontrole uit te voeren! !

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat verzoeker wel degelijk het nodige heeft gedaan om een positieve woonstcontrole te bekomen, het is echter niet redelijk van de gemeentediensten om twee jaar later een woonstcontrole uit te voeren!

Verzoeker was immers in de veronderstelling dat zijn aanvraag reeds doorgestuurd was naar de bevoegde diensten in Brussel!

DVZ merkt, terecht, op dat haar bevoegdheid pas aanvang neemt nadat het dossier doorgestuurd werd naar de bevoegde diensten.

Men legt de verantwoordelijkheid voor het niet inoverwegingneming van de aanvraag bij de gemeente, terecht, maar niet bij de cliënt.

Kan men van een deugdelijk onderzoek spreken indien men ongeveer 1,5 jaar na de aanvraag éénmaal langsgaat op het adres van verzoeker, zonder daar enig spoor van na te laten?!

Uit het attest van niet-inoverwegingname dd. 27.04.2011 blijkt zeer duidelijk dat verzoeker zijn aanvraag indiende op 14.12.2009, er werd slechts een woonstcontrole uitgevoerd op 31.03.2011..

Het is onredelijk om de aanvraag van verzoeker niet in overweging te willen nemen, na slechts één controle op 15 maanden tijd. Hij kan toch moeilijk meer dan een jaar en half in huis blijven zitten wachten om te zien of er geen controle komt.

Bij nazicht en na het opsturen van alle documenten bleek overduidelijk dat verzoeker effectief verbleef. Het is niet voldoende om een jaar en half na de aanvraag om daar éénmaal te passeren en zonder enige boodschap achter te laten om zich eventueel aan te bieden dan tot het besluit te komen dat hij daar wel niet meer verbleef, wat in casu niet strookte met de realiteit.

Verzoeker heeft de bevoegde diensten steeds op de hoogte gebracht van zijn verblijfplaats, zij lieten echter na hun werk naar behoren uit te voeren.

Het is slechts omdat de gemeente tot twee jaar gewacht heeft om een woonstcontrole uit te voeren dat verzoeker een beslissing tot niet-inoverwegingname mocht ontvangen.

Indien de gemeente zijn bevoegdheid correct had toegepast, zou de aanvraag van verzoeker binnen de regularisatieperiode van 15 september-15december 2009 ingediend zijn.

Het is slechts te wijten aan de onzorgvuldigheid en laksheid van de gemeente dat dit gebeurd is!

Dat het bijgevolg een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt. Moesten zij het nodige onmiddellijk gedaan hebben was er nooit een probleem geweest.

Verzoeker valt volledig onder de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de instructies dd. 19.07.2009. Dat hij dan ook niet begrijpt waarom zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, en die van anderen niet.

5. De aangehaalde elementen van ontvankelijkheid, waaronder zijn onmogelijkheid tot terugkeer, de duur van zijn verblijf sedert zijn asielaanvraag in 2006, zijn werkwillegheid, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn arbeidsovereenkomst, de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM) in combinatie tot het behoren tot een kwetsbare groep, de overname van onze gebruiken, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat DVZ de motiveringsplicht flagrant schendt door deze stelling. Uit het voorgaande kan immers op geen enkele manier afleiden waarom de voorgaande redenen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt, er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst, om daar een aanvraag in te dienen, verhinderen.

6. De betrokkene wist dat immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Zijn asielaanvraag dd. 24.04.2006 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 28.08.2006 door de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS). Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hem op 29.09.2006 betekend.

De duur van de procedure- namelijk zo 'n 5 maanden en 5 dagen- was helemaal niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De betrokkene verkoos desalniettemin om toch geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België, terwijl zijn echtgenote wel gevolg zou hebben gegeven aan dit bevel en naar eigen zeggen terugkeerde naar het herkomstland. Uit langdurig illegaal verblijf en het daarmee samenhangend integratieproces, in welke mate dan ook, kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker gekozen heeft voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat zijn veiligheid er gegarandeerd kan worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat er sprake is van integratie.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

7. Wat zijn beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland betreft, waarbij hij beroep doet op art 3 EVRM, wijzend op de kwetsbaarheid van de groep waartoe hij behoort, dient opgemerkt te worden dat de bevoegde asielinstanties van oordeel was dat zijn asielaanvraag bedrieglijk was. Dit tast natuurlijk de geloofwaardigheid van zijn beweerde onmogelijkheid tot terugkeer.

Zijn echtgenote baseerde haar problemen in het herkomstland op de door haar man aangehaalde problemen. Tijdens de tweede asielprocedure van mevrouw, merkte het CGVS op dat zij er niet in slaagde om aannemelijk te maken waarom Janajati Krantikari haar of haar echtgenoot zoeken. Verder wijst deze instantie erop dat reeds in de eerste asielaanvraag geen enkel geloof werd gehecht aan de motieven, uiteengezet door haar echtgenoot en haarzelf. Het feit dat zij in 2007 vrijwillig naar Nepal is teruggekeerd, ondermijnt de ernst van de ingeroepen vrees. Concluderend wordt gesteld dat zij over de mogelijkheid beschikt om zich elders in Nepal te vestigen. De gewapende groepen in Terai kunnen immers niet terugvallen op een nationaal netwerk en opereren dan ook enkel in de eigen lokale zone.

Haar tweede asielprocedure, opgestart op 26.04.2012, werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan haar de vluchtelingenstatus toe te

kennen en de weigering om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Daarbij wordt gezegd dat de motieven voor de negatieve beslissing van het CGVS (zoals hierboven ingekort omschreven) alle steun vinden in het administratieve dossier en door verzoekster geenszins worden weerlegd zodat de Raad ze tot de zijne neemt.

DVZ schendt flagrant het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel door geen geloof te hechten aan de gegronde vrees van verzoeker indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ maakt een flagrante fout in haar beslissing door te stellen dat er geen sprake is van een gegronde vrees van verzoeker en zich baseert op de motivering inzake de asielaanvraag van zijn echtgenote

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om te stellen dat verzoeker kan terugkeren en deze aanvraag bijgevolg onontvankelijk verklaren.

Indien DVZ van mening is dat er geen sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM, dient zij te motiveren WAAROM niet! Louter stellen dat er geen geloof aan zijn identiteit kan gehecht worden, volstaat niet!

Dat het bovendien flagrant onjuist is van DVZ om te stellen dat verzoeker de Belgische overheid heeft trachten te misleiden!

Deze stelling is volledig onjuist! Verzoeker diende een asielaanvraag in, omdat zijn leven in gevaar is, in Nepal!

Dat DVZ hem nu beticht van leugens is flagrant onwaar!

Bovendien is het kennelijk onredelijk van DVZ om de aanvraag van verzoeker te beoordelen op het asielrelaas van zijn vrouw!

Verzoeker kan, integendeel tot wat DVZ stelt, immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst, hij is er al jaren niet meer geweest!

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Nepal ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

DVZ erin faalt de situatie in het land van herkomst van verzoeker te onderzoeken. Gelieve in de bijlage verschillende rapporten van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties terug te vinden die het tegengestelde bevestigen.

Hij heeft geen bescherming in zijn land van herkomst!

Verzoeker begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij aan de stelling komt dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken!

Bovendien staaft verzoeker zijn beweringen reeds eerder, en dit in het kader van zijn eerdere asielaanvraag.

Dat het duidelijk is dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is en de veiligheid van verzoeker niet gegarandeerd kan worden!

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

8. De betrokkene legt geen nieuwe elementen voor die aantonen dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat inzake zijn persoonlijke veiligheid bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. Hij geeft zelf aan dat in de steden de situatie weliswaar voorlopig verbeterd is in tegenstelling tot in afgelegen dorpen. Gesteld dat zijn vrees voor terugkeer geloofwaardig was, quod non est, dan is het nog zo dat betrokkene wel degelijk beschikt over een intern vluchtalternatief.

Verzoeker is al 6 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Nepal ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker wenst op te merken dat hij zijn asielaanvraag 6 jaar geleden indiende, dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde instanties inzake asiel, niet gewettigd is.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al 6 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom zijn verblijf van 6 jaar en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheden.

9. De elementen betreffende tewerkstelling, zijn geponeerde werkwillegheid en het voorgelegde arbeidscontract vormen geen buitengewone omstandigheid daar het de betrokkene na de definitieve weigering van zijn asielaanvraag niet langer toegestaan was om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Hij toont daarentegen niet aan dat hij in het herkomstland, met de in België verworven vaardigheden dankzij de vele opleidingen, geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin. Evenmin wordt aangetoond dat zijn vrouw niet zou kunnen werken in het herkomstland.

Verzoeker wenst op te merken dat het voegen van een arbeidsovereenkomst, niet alleen een bewijs vormt als buitengewone omstandigheid.

Maar bovendien ervoor zorgt dat verzoeker volledig voldoet aan punt 2.8B van de zogezegd vernietigde instructies.

Criterium 2.8B kan worden toegepast als aan de volgende voorwaarden zijn voldaan:

- sinds 31 maart 2007 in België verblijven
- een arbeidscontract van minstens 1 jaar kunnen voorleggen dat minstens het minimumloon oplevert
- duurzame lokale verankering kunnen bewijzen

Dat DVZ niet betwist dat verzoeker minstens sinds 31.03.2007 in België verblijft, immers ze stellen in hun beslissing vast dat verzoeker in België verblijft sinds 2006.

Dvz dient rekening te houden met alle elementen die op het moment van het nemen van de beslissing gekend zijn. Dat dvz nalaat om dit te doen, en dus onzorgvuldig te werk gaat.

Hierdoor valt verzoeker onder de categorie 2.8B. DVZ heeft hiermee geen rekening gehouden alhoewel hij voldeed aan alle voorwaarden.

Dat uit rechtspraak duidelijk blijkt dat in het vademecum opgesteld door dvz, waarvan er twee versies gepubliceerd werden, nooit melding is gemaakt wanneer de overtuigingsstukken moeten gevoegd worden.

Bovendien werd dit zeer recentelijk ook bekrachtigd door RVV in het arrest nr. 68 848 d.d. 20.10.2011.

Dat dvz dan ook moet rekening houden met de feiten op het moment van het nemen van de beslissing.

Verzoeker meent wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B. De bestreden beslissing is met betrekking tot dit punt onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, een schending van de materiële motiveringsverplichting en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Er wordt op geen enkele wijze door DVZ gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om het bijgevoegd arbeidscontract enkel te bekijken

10. De betrokkene wenst zijn banden met België te beklemtonen, doch hierover dient niet alleen gesteld te worden dat zijn echtgenote gedurende een periode van 2007 tot 2012 in het herkomstland verbleven heeft, doch ook dat tijdens hun beider eerste asielaanvraag door beiden werd aangegeven dat ze een kind in het herkomstland hebben achtergelaten, namelijk een dochter met de naam U(...) S(...) geboren in 2005 te Kakarvitta en verblijvend bij de schoonouders te Jhapa. De betrokkenen zijn geboren en getogen in Nepal en hun familie verblijft er. Bijgevolg is het duidelijk dat zij sterkere banden, waaronder familiale, hebben met het herkomstland dan met België. Ook aan mevrouw zal een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend worden nu dat haar asielprocedure werd afgesloten, zodat het ganse

zich in België bevindend gezin gevolg zal dienen te geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten.

Uit bovenstaande stelling blijkt dat verwerende partij het dossier van verzoeker slechts héél oppervlakkig bekeken heeft.

Verzoeker en zijn echtgenote verklaarden inderdaad dat zij nog een kind hadden dat in Nepal bij de ouders van verzoeker verbleef.

De echtgenote van verzoekster was echter verplicht om haar land van herkomst nogmaals te ontvluchten, omwille van de aanhoudende problemen. Ditmaal nam zij echter haar kind mee.

Indien verwerende partij het dossier van verzoeker grondig had onderzocht, had men geweten dat zowel de echtgenote van verzoeker, als hun kind zich in België bevinden.

Het volledige gezin verblijft momenteel in België, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst, uit schrik voor hun leven!

Ten onrechte stelt men dat het geenszins vergeleken kan worden met hun relaties in hun land van herkomst. Verzoekers leven immers niet meer in hun land van herkomst, zij hebben hier een leven opgebouwd!

11. De overige elementen aangehaald in de rubriek met titel "C. Argumenten ten gronde: humanitaire redenen en duurzame bindingen", waaronder de verwijzing naar zijn asielaanvraag, zijn werkbereidheid, de vrienden- en kennissenkring, de kennis van de Nederlandse taal en de afwezigheid van elementen van de openbare orde, hebben zoals de titel al aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weten we dat de elementen inzake integratie tot de gegrondheid behoren. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen ".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen af doende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoeker dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblifswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker, volgens DVZ, zijn aanvraag in Nepal zou kunnen indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoeker gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat hij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoeker van mening is dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen, (zie voorgaande)

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet en niet omwille van het feit dat de Raad van State deze instructie vernietigd zou hebben gezien men zo het gelijkheidsbeginsel schendt vermits men de discretionaire bevoegdheid heeft deze instructies nog toe te passen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de “zogezegd vernietigde” instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk 3), alvast twee concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing.

Clënten kregen op 06.06.2012 en 09.08.2012 een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt, 2.8.A én 2.8.B.

Bovendien voldoet hij volledig aan punt 2.8.A en met name “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt; en die geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in, tijdens de regularisatieperiode. Het duurde twee jaar alvorens de gemeente overging tot een woonstcontrole!

Dat het verblijfsstatuut van verzoeker niet mag afhangen van de acties van derden! En het duidelijk mag blijven dat verzoeker reeds een geloofwaardige poging heeft ondernomen om wettig verblijf te bekomen in België .

Gelieve in de bijlage eveneens verschillende stukken te vinden, die bewijzen dat verzoeker minstens sinds 2006 in België verblijft, en dus voldoet aan een minimumverblijf van vijf jaar.

Dat verzoeker wel degelijk de nodige stappen ondernam om verblijfsrecht te bekomen in België!

Bovendien voldoet verzoeker ook aan punt 2.8B, aangezien hij een arbeidscontract van onbepaalde duur voegde bij zijn aanvraag.

Criterium 2.8B kan worden toegepast als aan de volgende voorwaarden zijn voldaan:

- *sinds 31 maart 2007 in België verblijven*
- *een arbeidscontract van minstens 1 jaar kunnen voorleggen dat minstens het minimumloon oplevert*
- *duurzame lokale verankering kunnen bewijzen*

Dat DVZ niet betwist dat verzoeker minstens sinds 31.03.2007 in België verblijft, immers ze stellen in hun beslissing vast dat verzoeker in België verblijft sinds 24.04.2006

Verzoeker voegde een arbeidscontract bij zijn aanvraag. Ook aan deze voorwaarde voldoet verzoeker.

Dvz dient rekening te houden met alle elementen die op het moment van het nemen van de beslissing gekend zijn. Dat dvz nalaat om dit te doen, en dus onzorgvuldig te werk gaat.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in hun beslissing, maar diezelfde instructie wel toepast op andere dossiers.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoeker, en een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt" 11

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient geschorst te worden."

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens concreet toegelicht waarom de verschillende door de verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat "uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze (kan) afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen." De zienswijze van de verzoeker dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen kan evenmin worden aangenomen. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 80 255 van 26 april 2012 leidt niet tot een andere conclusie. In dit arrest wordt namelijk gesteld dat wanneer de verweerder, na een onderzoek ten gronde, motiveert dat een goede integratie en een langdurig verblijf in het Rijk een reden kunnen vormen om een verblijfsmachtiging toe te staan, hij moet toelichten waarom deze gegevens in het hem voorgelegde geval niet worden aanvaard om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen. *In casu* heeft de verweerder evenwel geen onderzoek naar de grond van de aanvraag om machtiging tot verblijf doorgevoerd, doch heeft hij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk afgewezen. De verweerder diende zich dan ook te beperken tot het motiveren van de redenen die hem ertoe brachten de aanvraag

onontvankelijk te verklaren en diende geen motivering meer te voorzien omtrent de gegrondheid van deze aanvraag.

Een schending van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3 In de mate dat verzoeker de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooraleer de onderscheiden grieven van de verzoeker verder te onderzoeken, is het van belang om eerst het juridische kader te schetsen waarbinnen de bestreden beslissing is genomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde de verweerder dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In zijn betoog gaat de verzoeker in op verscheidene overwegingen van de bestreden beslissing waar geantwoord wordt op de elementen die hij in zijn aanvraag had aangebracht, elementen die door de verweerder dus niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.4 De verzoeker bekritiseert vooreerst het standpunt van de verweerder dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3de lid en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing is omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat de verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Ook de verzoeker bevestigt de nietigverklaring van de instructie bij de bespreking van zijn middel. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verweerder er geen toepassing van maken.

De stelling van de verzoeker dat op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie zou vermeld staan dat de beleidsceel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te veronderstellen dient de verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden is genomen.

Waar de verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert stelt de Raad vast dat de verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad stelt vast dat er noch in het administratief dossier noch in verzoekers aanvraag stukken te vinden zijn die aantonen dat er sprake is van *“gelijkaardige dossiers of situaties”* waarbij de verweerder verschillend geoordeeld heeft over eenzelfde situatie. De verzoeker vermeldt in zijn inventaris bij het verzoekschrift dat dergelijke beslissingen te vinden zijn in de bijgevoegde bijlage 3, maar het desbetreffende stuk 3 werd niet aan de

Raad overgemaakt. De Raad kan hierover dan ook niet oordelen. Ook bij zijn aanvraag dd. 9 maart 2012 heeft de verzoeker geen concrete gegevens aangebracht die er op kunnen wijzen dat in gelijke situaties en in de periode na het arrest nr. 215.571 van de Raad van State, wel degelijk nog toepassing zou zijn gemaakt van de vernietigde instructie. De verzoeker beperkte zich toen en beperkt zich ook nu tot loutere beweringen. Door op algemene wijze te verwijzen naar de website van Binnenlandse Zaken waarbij de verzoeker uit de gepubliceerde gegevens afleidt dat nog nooit zoveel personen werden geregulariseerd en dat er sprake is van 15 426 geregulariseerde personen op basis van de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie, toont hij niet aan dat in zijn concreet geval het gelijkheidsbeginsel geschonden is.

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

In zoverre de verzoeker een wettig belang heeft bij zijn grief, toont hij in elk geval geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). 7). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoeker er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Brugge, die Keure, 33).

Het rechtszekerheidsbeginsel werd dan ook niet geschonden.

4.5 De verzoeker voert tevens aan dat het onmogelijk is om uit de bestreden beslissing af te leiden waarom zijn langdurig verblijf in België en de hieruit volgende integratie niet kunnen leiden tot regularisatie. De verzoeker is van mening dat de verweerder moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

De Raad merkt echter op dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Zoals reeds gesteld, houdt het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek van de verblijfsaanvraag in. Wanneer in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden om de aanvraag per uitzondering in België in te dienen niet worden aangetoond of niet worden aanvaard, dient de verweerder niet nader te onderzoeken noch dient hij te motiveren of de door de aanvrager ingeroepen elementen al dan niet grond vormen voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. De verweerder was, bij zijn beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dan ook geenszins gehouden om te motiveren waarom de door de verzoeker aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot diens regularisatie.

4.6 De verzoeker viseert voorts de volgende paragraaf van de bestreden beslissing:

“De aangehaalde elementen van ontvankelijkheid, waaronder zijn onmogelijkheid tot terugkeer, de duur van zijn verblijf sedert zijn asielaanvraag in 2006, zijn werkwilgheid, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn arbeidsovereenkomst, de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM) in combinatie tot het behoren tot een kwetsbare groep, de overname van onze gebruiken, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

Hij stelt dat hieruit niet kan worden afgeleid waarom deze redenen geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoeker verliest echter uit het oog dat de bestreden beslissing dient gelezen te worden als één geheel, en dat deze paragraaf gevolgd wordt door de volgende nadere verduidelijking:

“De betrokkene wist dat immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Zijn asielaanvraag dd. 24/04/2006 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 28/09/2006 door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS). Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hem op 29/09/2006 betekend.

De duur van de procedure - namelijk zo'n 5 maanden en 5 dagen - was helemaal niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De betrokkene verkoos desalniettemin om toch geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België, terwijl zijn echtgenote wel gevolg zou hebben gegeven aan dit bevel en naar eigen zeggen terugkeerde naar het herkomstland. Uit langdurig illegaal verblijf en het daarmee samenhangend integratieproces, in welke mate dan ook, kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Wat zijn beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland betreft, waarbij hij beroep doet op art. 3 EVRM wijzend op de kwetsbaarheid van de groep waartoe hij behoort, dient opgemerkt te worden dat de bevoegde asiel instantie van oordeel was dat zijn asielaanvraag bedrieglijk was. Dit tast natuurlijk de geloofwaardigheid aan van zijn beweerde onmogelijkheid tot terugkeer.

Zijn echtgenote baseerde haar problemen in het herkomstland op de door haar man aangehaalde problemen. Tijdens de tweede asielprocedure van mevrouw, merkte het CGVS op dat zij er niet in slaagde om aannemelijk te maken waarom J(...) K(...) haar of haar echtgenoot zoeken. Verder wijst deze instantie erop dat reeds in de eerste asielaanvraag geen enkel geloof werd gehecht aan de motieven, uiteengezet door haar echtgenoot en haarzelf. Het feit dat zij in 2007 vrijwillig naar Nepal is teruggekeerd, ondermijnt de ernst van de ingeroepen vrees. Concluderend wordt gesteld dat zij over de mogelijkheid beschikt om zich elders in Nepal te vestigen. De gewapende groepen in Terai kunnen immers niet terugvallen op een nationaal netwerk en opereren dan ook enkel in de eigen lokale zone.

Haar tweede asielprocedure, opgestart op 26/04/2012, werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Daarbij wordt gezegd dat de motieven voor de negatieve beslissing van het CGVS (zoals hierboven ingekort omschreven) allen steun vinden in het administratieve dossier en door verzoekster geenszins worden weerlegd zodat de Raad ze tot de zijne neemt.

De betrokkene legt geen nieuwe elementen voor die aantonen dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat inzake zijn persoonlijke veiligheid bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt. Hij geeft zelf aan dat in de steden de situatie weliswaar voorlopig verbeterd is in tegenstelling tot in afgelegen dorpen. Gesteld dat zijn vrees voor een terugkeer geloofwaardig was, quod non est, dan is het nog zo dat de betrokkene wel degelijk beschikt over het intern vluchtalternatief. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

De beweerde problemen in zijn land van herkomst kunnen niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

De elementen betreffende tewerkstelling, zijn geponeerde werkwillegheid en het voorgelegde arbeidscontract, vormen geen buitengewone omstandigheid daar het de betrokkene na de definitieve weigering van zijn asielaanvraag niet langer toegestaan was om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Hij toont daarentegen niet aan dat hij in het herkomstland, met de in België verwonnen vaardigheden dankzij de vele opleidingen, geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin. Evenmin wordt aangetoond dat zijn vrouw niet zou kunnen werken in het herkomstland.

De betrokkene wenst zijn banden met België te beklemtonen, doch hier tegenover dient niet alleen gesteld te worden dat zijn echtgenote gedurende een periode van 2007 tot 2012 in het herkomstland verbleven heeft, doch ook dat tijdens hun beiden eerste asielaanvraag door beiden werd aangegeven dat ze een kind in het herkomstland hebben achtergelaten, namelijk een dochter met de naam U(...) S(...) geboren in 2005 te Kakarvitta en verblijvend bij de schoonouders te Jhapa. De betrokkenen zijn geboren en getogen in Nepal en hun familie verblijft er. Bijgevolg is het duidelijk dat zij sterkere banden, waaronder familiale, hebben met het herkomstland dan met België. Ook aan mevrouw zal een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend worden nu dat haar asielprocedure werd afgesloten, zodat het

ganse zich in België bevindend gezin gevolg zal dienen te geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten.”

Bovendien vangt de motivering van de bestreden beslissing aan met de volgende vaststelling, die samen met de bovenstaande paragrafen dient te worden gelezen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Gelet op het geheel van de bovenstaande overwegingen, wordt in de bestreden beslissing op afdoende wijze gemotiveerd waarom de door de verzoeker geviseerde elementen niet in overweging genomen worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker toont op geen enkele manier de kennelijke onredelijkheid van deze beoordeling aan. Hij verduidelijkt nergens hoe de genoemde elementen het hem onmogelijk of zeer moeilijk zouden maken om zijn aanvraag via de reguliere procedure, vanuit het buitenland, in te dienen.

Daarenboven bepaalt de laatste alinea van de bestreden beslissing dat verscheidene van deze elementen (duurzame bindingen, werkbereidheid, vrienden- en kennissenkring, kennis van de Nederlandse taal) betrekking hebben op de gegrondheid van aanvraag zodat deze niet in de fase van de ontvankelijkheid worden behandeld. De Raad wijst er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekers in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel zou zijn dat er buitengewone omstandigheden zijn die redelijkerwijze verhinderen dat de aanvraag vanuit het buitenland kan worden ingediend, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, *quod non in casu*, zullen de door de aanvrager geleverde elementen in verband met de integratie worden onderzocht op hun merites om te zien of zij al dan niet kunnen leiden tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. De stellingname van de verweerder is niet kennelijk onredelijk, temeer daar de Raad van State reeds oordeelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad stelt dan ook vast dat de motieven van de bestreden beslissing *in casu* duidelijk weergeven waarom de genoemde elementen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. De verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

4.7 Vervolgens betoogt de verzoeker dat de verweerder een flagrante fout maakt door te stellen dat er geen sprake is van een gegronde vrees (voor vervolging) in geval van terugkeer naar Nepal. De verzoeker is van mening dat de verweerder niet motiveert waarom er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM als hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verweerder uitvoerig motiveert omtrent verzoekers beweerde vrees voor een terugkeer naar zijn herkomstland. De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat dergelijke motivering ontbreekt aangezien hij uitvoerig ingaat op de desbetreffende motieven van de beslissing.

Volgens de verzoeker is het flagrant onjuist van de verweerder om te stellen dat hij de Belgische overheid *“heeft trachten te misleiden”*. Dergelijke argumentatie is echter niet terug te vinden in de bestreden beslissing. De beslissing stelt daarentegen wel dat de bevoegde asielinstanties in het verleden van oordeel waren dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk was. Deze stelling vindt steun in de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2006 en het arrest van de Raad van State van 6 juni 2007.

De Raad kan de verzoeker volgen waar hij betoogt dat de verweerder, om zijn individuele regularisatieaanvraag te beoordelen, niet kan steunen op de tweede asielaanvraag van zijn vrouw, die zij indiende los van haar echtgenoot nadat zij in 2007 vrijwillig terugkeerde naar Nepal en er vijf jaar verbleef alvorens terug te keren naar België. De Raad moet evenwel opmerken dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een

overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Na de motivering met betrekking tot het asielrelaas van verzoekers vrouw, vervolgt de verweerder immers zijn motivering door te stellen dat:

“De betrokkene legt geen nieuwe elementen voor die aantonen dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat inzake zijn persoonlijke veiligheid bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt.”

Deze beschouwingen vinden steun in het administratief dossier. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen documenten of elementen die toelaten te besluiten dat er een reëel risico zou bestaan inzake verzoekers persoonlijke veiligheid bij een terugkeer naar Nepal. In de aanvraag heeft de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en verwijzingen naar de algemene politieke situatie in zijn land van herkomst. Zo stelt hij dat *“De Nepalese overheid nog steeds niet in staat is om zijn burgers van willekeurige vervolgingen, discriminatie van de kasten, de onlusten tussen de kasten nog steeds niet onderdrukt zijn, burgers te vrijwaren tegen wandaden van de maoïsten en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen”*. De verzoeker verwijst tevens naar recente mediaberichtgeving over Nepal maar de Raad kan deze niet terugvinden in de aanvraag. Met dergelijke ongestaafe beweringen en verwijzingen toont de verzoeker inderdaad niet aan dat er wat hem persoonlijk betreft in zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bij het indienen van een aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet komt het aan de aanvrager toe om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen hij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris dient zich in het kader van dergelijke aanvraag enkel uit te spreken omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden en/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat de verweerder gefaald heeft de situatie in zijn land van herkomst te onderzoeken wanneer hij zelf nagelaten heeft om duidelijk en concreet uiteen te zetten waarom er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Waar de verzoeker aanhaalt dat zijn beweringen reeds gestaaft werden in het kader van een eerdere asielaanvraag, wil de Raad erop wijzen dat deze asielaanvraag geleid heeft tot een weigering van de vluchtelingenstatus alsook van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekers beweringen niet geloofwaardig geacht werden. Door voor te houden dat de verzoeker reeds bij zijn asielaanvraag in 2006 heeft aangetoond dat hij onmogelijk naar zijn thuisland kan terugkeren en door te laten uitschijnen dat het bestuur reeds in het bezit was van verzoekers relaas en er rekening mee had moeten houden bij de beoordeling van zijn aanvraag, weerlegt de verzoeker de vaststelling niet dat hij, bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, niet heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Nepal. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te willen laten uitschijnen komt het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om te onderzoeken of uit vroegere verklaringen van een vreemdeling of uit allerhande niet uitdrukkelijk door de betrokken vreemdeling aangevoerde omstandigheden niet zou kunnen afgeleid worden dat deze vreemdeling in de onmogelijkheid is om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het buitenland. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet berust de bewijslast bij de vreemdeling die een beroep wenst te doen op deze wetbepaling. Aldus heeft de verweerder naar recht en redelijkheid geoordeeld dat de beweerdde problemen in het land van herkomst niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Gelet op dit dragend motief voor het niet aanvaarden van de beweerdde problemen in het land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel dat gericht is tegen het overtollige motief betreffende de asielaanvraag van de echtgenote van de verzoeker (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

4.8 De verzoeker voert nog aan dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Nepal en dat hij al zes jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest is, waardoor hij zijn vrees voor vervolging niet kan toepassen op zijn persoonlijke situatie. Hij betoogt dat het onredelijk is van de verweerder om te eisen dat hij terugkeert naar Nepal om aldaar bewijs van zijn persoonlijke vrees te verzamelen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verweerder in de bestreden beslissing niet vraagt dat de verzoeker terugkeert naar Nepal. De verweerder heeft wel vastgesteld dat de verzoeker geen elementen voorlegt die aantonen dat er wat hem betreft een risico bestaat voor zijn persoonlijke veiligheid. Deze

beoordeling is niet onredelijk en is in overeenstemming met vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid moet beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366) alsook dat de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De Raad ziet niet in waar de bestreden beslissing zou stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde asielinstanties niet gewettigd is. De verweerder baseert zijn bevindingen niet louter op deze van de asielinstanties aangaande verzoekers vroegere asielaanvraag maar stelt voornamelijk dat de betrokkene geen elementen voorlegt die het bestaan van een reëel risico aantonen.

4.8 Met betrekking tot de voorgelegde arbeidsovereenkomst stelt de verzoeker dat deze onder het toepassingsgebied valt van punt 2.8B van de instructie van 9 juli 2009, waardoor de verzoeker geregulariseerd moet worden. De verweerder zou de materiële motiveringsplicht schenden door niet te motiveren waarom de verzoeker niet voldoet aan deze voorwaarde.

De Raad verwijst hier naar de bespreking in punt 4.4 waaruit volgt dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde waardoor deze geacht wordt nooit te hebben bestaan en niet meer mag toegepast worden. Het criterium 2.8B van de instructie van 9 juli 2009 kan dan ook, bij gebrek aan wettelijke basis, niet meer worden toegepast. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op dit criterium beroepen. De verzoeker heeft geen belang bij dit onderdeel van het middel, hij kan immers geen belang doen gelden dat erin zou bestaan een onwettige beslissing te bekomen.

Bovendien wordt omtrent de werkwillegheid en het voorgelegde arbeidscontract als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“De elementen betreffende tewerkstelling, zijn geponeerde werkwillegheid en het voorgelegde arbeidscontract, vormen geen buitengewone omstandigheid daar het de betrokkene na de definitieve weigering van zijn asielaanvraag niet langer toegestaan was om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Hij toont daarentegen niet aan dat hij in het herkomstland, met de in België verworven vaardigheden dankzij de vele opleidingen, geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin. Evenmin wordt aangetoond dat zijn vrouw niet zou kunnen werken in het herkomstland.”

De kritiek van de verzoeker faalt.

4.8 Waar de bestreden beslissing motiveert omtrent verzoekers familiale banden, is de verzoeker van oordeel dat de verweerder zijn dossier slechts oppervlakkig bekeken heeft omdat de verweerder stelt dat het kind van de verzoeker nog steeds in Nepal verblijft terwijl moeder en kind zich ondertussen in België bevinden. De verzoeker laat echter na uiteen te zetten hoe een andere beoordeling van deze feiten de vernietiging van de bestreden beslissing zou kunnen rechtvaardigen. Los van het feit dat zijn kind zich ondertussen in België bevindt, is het nog steeds zo dat de verzoeker zijn zoon in 2005 in Nepal heeft achtergelaten bij zijn schoonouders. De verzoeker betwist dit niet en bevestigt zelfs dat zijn kind aanvankelijk in Nepal bleef en dat zijn echtgenote slechts bij haar terugkeer naar België in 2012 hun kind meenam. De verzoeker betwist evenmin dat hij en zijn echtgenote in Nepal zijn geboren en getogen en dat zij er familie hebben. Daarnaast neemt verzoekers betoog niet weg dat zijn vrouw vijf jaar in Nepal gewoond heeft, gescheiden van de verzoeker. De verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke gronden heeft geoordeeld dat de verzoeker en zijn echtgenote sterke banden, waaronder familiale, hebben met het land van herkomst dan met België.

4.9 De verzoeker stelt dat indien de verweerder twijfelde aan zijn lokale verankering hij het advies diende in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De verweerder heeft evenwel geoordeeld dat verzoekers banden met België en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid vormen. Daar de verweerder vaststelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk was, diende hij zich ook niet uit te spreken omtrent het gegeven of de elementen ter onderbouwing van de gegrondheid van de

aanvraag voldoende werden aangetoond. Uit artikel 32 van de vreemdelingenwet – de wetsbepaling waarnaar de verzoeker expliciet verwijst – vloeit daarenboven geen verplichting voort om wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt aangevraagd een advies in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zodat uit het feit dat geen dergelijk advies werd gevraagd hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing niet op regelmatige wijze tot stand kwam.

4.10 In een vierde onderdeel van zijn middel ontwikkelt de verzoeker grieven die gericht zijn tegen de beslissing tot niet in overwegingname van zijn aanvraag (dd. 14 december 2009) om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dd. 27 april 2011. De Raad wijst erop dat de verzoeker de beslissing van 27 april 2011 niet aangevochten heeft en dat de termijn om dit alsnog te doen inmiddels reeds ruimschoots overschreden is. Deze beslissing behoort dan ook niet tot het voorwerp van de voorliggende vordering tot nietigverklaring die gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 november 2012. De grieven ontwikkeld ten aanzien van de beslissing van 27 april 2011 zijn laattijdig en onontvankelijk.

Het vierde onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4.11 Waar de verzoeker beweert dat het rechtzekerheidsbeginsel geschonden is omdat zijn vorige regularisatieaanvraag ontvankelijk en gegrond bevonden werd en de huidige aanvraag niet, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker reeds drie regularisatieaanvragen heeft ingediend waarvan één (aanvraag conform het toenmalige art. 9.3 vreemdelingenwet) onontvankelijk bevonden werd op 21 januari 2008) en de twee overige niet in overweging werden genomen (beslissingen dd. 27 april 2011 en 17 februari 2012).

Deze grief mist dan ook feitelijke grondslag.

4.12 De uiteenzetting van de verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat de verweerder een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.13 De verzoeker lijkt met zijn betoog tevens een schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International, of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoeker stelt dat hij Nepal ontvlucht is uit schrik voor zijn leven en dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien zijn leven er in gevaar is. Om deze bewering te staven voegt de verzoeker het "Annual Report 2012: Nepal" van Amnesty International en het reisadvies voor Nepal van de Dienst Buitenlandse Zaken. Beide documenten geven een overzicht van de algemene situatie in Nepal waarbij benadrukt wordt dat Nepal zich in een politieke overgangperiode bevindt die tot gevolg heeft dat het algemene klimaat er instabiel is. De politieke spanningen leiden regelmatig tot protestacties of stakingen. Het wordt toeristen aangeraden om samensprokkelingen te vermijden. Met betrekking tot de mensenrechten stelt Amnesty International dat voornamelijk gevangenen het risico lopen blootgesteld te worden aan een slechte behandeling door de politie. Met deze documenten toont de verzoeker aan dat de situatie in Nepal nog niet volledig onder controle is.

De door de verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken laten de Raad dan ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van artikel 3 van het EVRM of leidt tot een schending van deze verdragsbepaling. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Door voor te houden dat verzoekers loutere aanwezigheid in Nepal, een reëel risico op bedreiging met zich meebrengt, worden de omstandigheden eigen aan zijn situatie niet uiteengezet. De verzoeker toont *in casu* dan ook niet aan dat hijzelf een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.14 Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

4.15 Waar de verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan de verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

4.15 Gelet op hetgeen voorafgaat, is het enig middel ongegrond

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE